

Kız ve Minik Ejderha

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Minik Ejderha

Ebru Mina TOMURCUK

Maya yaşına göre küçüktü ama merakı kocamandı. Güneşli bir sabah, sarı yağmur çizmeleriyle büyükannesinin bahçesinde seke seke yürüdü. Çizgili bir tişörtün üzerine mavi tulum giymişti ve kanvas çantası yanında hopluyordu. Kırmızı kurdeleyle bağlanmış kıvrıkcık siyah saçları, çiçeklerin arasında gizli hazineler ararken sallanıyordu.

Büyükanne Sole verandada oturuyordu, gümüş örgüsü güneşte parlıyordu. Yosun yeşili şalını giymişti ve Maya keşfe çıkarken gülümsüyordu. 'Dikkatlice bak, küçüğüm,' dedi. 'Büyü en küçük yerlerde saklanır.' Maya, dişlerinin arasındaki boşluk görünen geniş bir gülümsemeyle sırttı ve eski taş duvarın yanındaki saksı sırasına doğru koştu.

Bir saksı sallandı. Maya içine baktı ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Avucundan büyük olmayan minik bir ejderha, kocaman kehribar gözlerle ona bakıyordu. Zümrüt pulları parıltıyor, altın rengi karnı parlıyordu. Küçük katlanmış kanatları ve minik boynuz tomurcukları vardı. 'Aa!' diye fısıldadı Maya. 'Sen bir ejderhasın!' Küçük yaratık başını yana eğdi ve yumuşak bir cıvıltı çıkardı.

Maya minik ejderhayı nazikçe saksıdan çıkardı. Kuyruğunu parmağına doladı ve eline sokuldu. 'Sana Pip diyeceğim,' dedi. Pip'in kehribar gözleri parladı. Maya ona örülmüş çimlerden küçük bir tasma yaptı ve boynuna bağladı. Çok gururlu görünüyordu. O andan itibaren en iyi arkadaş oldular.

Maya, Pip'i yumuřak yosunla kaplı bir ayakkabı kutusunda gvende tuttu. Ona minik meyve paraları yedirdi ve hikâyeler anlattı. Pip antasına saklanmayı ve omzunda gezmeyi ok severdi. Ama bazen pencereden dıřarı, kehribar gzlerinde tuhaf, uzak bir bakıřla bakardı. Maya ne dřndğn merak ederdi.

Bir gün Pip'in pulları parlaklığını kaybetti. Oynamak istemiyordu. Maya onu sıkıca tuttu ve endişelendi. 'Ne oldu, küçük dostum?' diye sordu. Pip sadece iç çekti ve kuyruğunu kıvırdı. Büyükanne Sole sandalyesinden izliyordu, yuvarlak gözlükleri parlıyordu. 'Onu buraya getir, Maya,' dedi yumuşak bir sesle.

Büyükanne Sole, Pip'i buruşuk ellerinde tuttu. 'Bir ejderha ayakkabı kutusundan fazlasına ihtiyaç duyar,' dedi. 'Büyülü bir yaşam alanına, kendi türünün büyüüp özgür kalabileceği özel bir yere ihtiyacı var.' Maya'nın ela gözleri kocaman açıldı. 'Nerede?' diye sordu. Büyükanne Sole gülümsedi. 'Eski meşe ağacının ötesinde, şırıldayan derenin ötesinde. Ama yol gizli.'

Maya çantasına meyve, bir şişe su ve Büyükanne Sole'nin bir yaprağın üzerine çizdiği bir harita koydu. Pip'i cebine koydu ve Pip merakla başını dışarı çıkardı. 'Yuvana kavuşacağız,' diye söz verdi. Büyükanne Sole ona sarıldı. 'Unutma, gerçek dostluk zor olsa bile arkadaş için en iyisini yapmaktır.'

Maya sarı yağmur çizmeleriyle yola koyuldu. Eski meşe ağacını geçti ve şırıldayan dereyi taşların üzerinden geçti. Pip minik boynuz tomurcuklarını oynatarak yön gösteriyordu. Yol uzun çimenlerin arasından ve alçak dalların altından kıvrılıyordu. Maya'nın kalbi hızlı atıyordu ama yürümeye devam etti. Büyülü yaşam alanını bulmalıydı.

Kısa süre sonra ağaçların yumuşak bir ışıkla parladığı sisli bir ormana vardılar. Maya parmaklarında bir karıncalanma hissetti. 'Burası olmalı,' diye fısıldadı. Pip'in kehribar gözleri kocaman açıldı. Cebinden atladı ve küçük kanatlarını çırdı. Ama sonra sis yoğunlaştı ve Maya yolu göremedi. Biraz korktu.

Aniden sisin içinden uzun, ince bir figür çıktı. Bekçi'nin soluk mavi-gri teni ve sis gibi süzülen uzun beyaz saçları vardı. Işıldayan gümüş gözler nazıkçe aşağı bakıyordu ve yanaklarında hafif parlayan işaretler vardı. Gümüş yapraklarla desenli mor cübbesi hafifçe hışırdadı. 'Küçük birini eve getirmişsin,' dedi Bekçi.

Maya, Pip'i sıkıca tuttu. 'Burası büyülu yaşam alanı mı?' diye sordu. Bekçi başını salladı. 'Burası ejderhaların büyüyüp özgür kalabileceği bir yer.' Maya'nın kalbi ağırlaştı. Vedalaşmak istemiyordu. Ama Büyükanne Sole'nin sözlerini hatırladı. 'Pip'in mutlu olmasını istiyorum,' dedi, sesi titriyordu. 'Zor olsa bile.'

Pip kocaman kehribar gözleriyle Maya'ya baktı. Yumuşakça cıvıladı ve yanağına sokuldu. Sonra Bekçi'ye döndü ve kanatlarını çırpı. Bekçi gülümsedi. 'Buraya hoş geldin, küçük ejderha.' Maya derin bir nefes aldı ve Pip'i nazikçe yere bıraktı. 'Seni asla unutmayacağım,' diye fısıldadı. Pip, Maya'nın yaptığı çim tasmayı takıyordu ve tasma sisli ışıktaki parlıyordu.

Bekçi, Pip'i parlayan çiçeklerin ve ısıldayan derelerin beklediği büyülü yaşam alanına götürdü. Pip arkasına baktı ve son kez cıvıladı. Maya gözlerinde yaşlar ama yüzünde bir gülümsemeyle el salladı. Doğru şeyi yaptığını biliyordu. Gerçek dostluk, arkadaşına gerçekten ihtiyacı olanı vermektir.

Maya sisli ormandan geçerek eve döndü, hem üzgün hem gururlu hissediyordu. Büyükanne Sole'nin bahçesine vardığında güneş batıyordu. Büyükanne Sole onu sıcak bir kucaklamayla sardı. 'İyi yaptın, küçüğüm,' dedi. 'Pip iyiliğini her zaman hatırlayacak.' Maya gülümsedi, dişlerinin arasındaki boşluk görünen gülümsemesi geri döndü.

O gece Maya pencereden yıldızlara baktı. Büyülü yuvasında güçlenen Pip'i düşündü. Onu her zaman kalbinde taşıyacağını biliyordu. Dostluğun sorumlulukla geldiğini ve bir arkadaş için en iyisini yapmanın en büyük armağan olduğunu öğrenmişti. Ve uzaklarda bir yerde, Pip güvende ve özgür, mutlulukla cıvıldıyordu.